

Nr 422.

Av herr **Persson** i Stockholm, *angående viss ändring i lagen om förhandlingsrätt för kommunala tjänstemän.*

1940 års lag om förhandlingsrätt för kommunala tjänstemän innebar ett framsteg beträffande de kommunalanställdas möjligheter att genom sina personalorganisationer tillvarata sina intressen i anställnings-, arbets- och avlöningsfrågor. Från tjänstemännens sida har emellertid vid skilda tillfällen framhållits, att förhandlingsrätten stundom göres illusorisk genom det sätt, varpå lagen tillämpas från kommunala myndigheters sida. Så ha exempelvis Stockholms stads tjänstemäns samorganisation och Stockholms kommunalarbetares samorganisation i gemensam framställning till Stockholms stadsfullmäktige den 6 november 1944 hemställt, att stadens förhandlingsdelegerade vid förhandlingar med personalorganisationerna måtte tillerkännas rätt att träffa preliminära överenskommelser. Genom att stadens förhandlingsdelegerade anse som sin uppgift att endast bereda personalorganisationerna tillfälle att framföra sina synpunkter och önskemål samt genom förhandlingsprotokollet bringa dessa till den överordnade instansens kännedom ha — som personalorganisationerna med rätta framhålla — förhandlingarna på så sätt kommit att »sjunka ned till en tom formalitet, saknande reellt innehåll».

De kommunalanställdas och tjänstemännens framställning avser icke, att förhandlingsdelegerade skulle tillerkännas rätt att ensamma träffa avgöranden, vilket skulle stå i motsättning till gällande kommunallags bestämmelser, att beslutanderätten i hithörande frågor uteslutande ankommer på stadsfullmäktige eller vederbörande nämnd. Framställningen avser endast rätt för förhandlingsdelegerade att träffa *preliminära* överenskommelser eller avtal i så måtto, att båda parternas mening vid förhandlingen skall antecknas till förhandlingsprotokollet. Otvivelaktigt måste den meningen anses berättigad, att hela förhandlingsförfarandet blir illusoriskt, därest endast ena parten (tjänstemännen) skall formulera sina önskemål och tillkännagiva sin ståndpunkt, medan andra parten (kommunalmyndighetens förhandlingsdelegerade) icke har befogenhet därtill.

Genom beslut i Stockholms stadsfullmäktige den 18 december 1944 hävdades från stadens sida såsom svar på personalorganisationernas framställning, att »lagliga förutsättningar saknas för att tillmötesgå tjänstemännens önskemål om sådan ändrad förhandlingsordning, att stadens förhandlingsdelegerade tillerkännas generell befogenhet att träffa preliminära avtal med personalorganisationerna».

En ändring av eller förtydligande i lagen om förhandlingsrätt för kommunala tjänstemän synes sålunda nödvändig i syfte att ge förhandlingarna praktisk mening i enlighet med tjänstemännens ovan angivna önskemål.

Med hänvisning till det sagda föreslår undertecknad,

att riksdagen beslutar att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utarbetandet av proposition att föreläggas innevarande års riksdag med förslag till sådan ändring eller förtydligande av 1940 års lag om förhandlingsrätt för kommunala tjänstemän, att lagen icke lägger hinder i vägen för kommunal myndighet att vid förhandlingarna med personalorganisationerna låta sina förhandlingsdelegerade träffa preliminära överenskommelser.

Stockholm i januari 1945.

Set Persson.
